

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Libacamp s.r.o.**
sídlem Libá 2, 351 31 Libá
zastoupený advokátkou JUDr. Janou Kopáčkovou
sídlem Petrovická 283, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2023, č. j. 7504/1.30/22-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2023, č. j. 7504/1.30/22-3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jany Kopáčkové.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2023, č. j. 7504/1.30/22-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný ve výroku I. zrušil výrok I. rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „*prvoinstanční Shodu* s prvopisem potvrzuje L. C.

orgán“) ze dne 13. 9. 2022, č. j. 3258/6.30/21-16 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) co do časového rozsahu spáchání přestupku v době od 10:00 do 11:00 a řízení pro tuto část skutku zastavil, dále výrokem II. změnil výrok II. prvoinstančního rozhodnutí tak, že výše uložené pokuty se snižuje na 50.000 Kč a výrokem III. ve zbytku zamítl odvolání žalobce a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzické osobě M. Š., nar. X, tím, že jmenovaná vykonávala úklidové práce na dámských a pánských toaletách od 8:30 do 11:00 hod. dne 23. 7. 2019 bez uzavřeného pracovněprávního vztahu.

II.

Žaloba

3. Žalobce má za to, že závěry žalovaného, na základě kterých byl uznán vinným ze spáchání přestupku a na základě kterých mu byl uložen trest pokuty, jsou v rozporu se zákonem: žalobce se domnívá, že v projednávané věci existují okolnosti nasvědčující tomu, že posuzovaný skutek žalobce není přestupkem, neboť nedošlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, který je obviněnému kladen za vinu. Provádění úklidových prací, které žalovaný vyhodnotil jako umožnění výkonu nelegální práce, představuje podle přesvědčení žalobce praktickou zkoušku pracovních dovedností uchazeče o zaměstnání, která je plně reflektována ustálenou soudní praxí, viz zejména závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí 4 Ads 27/2016 - 40, popř. 3 Ads 111/2013 - 31
4. *Rekapitulace skutkových zjištění:*
5. V rámci dokazování byly zjištěny následující skutečnosti:
 - M. Š. se dostavila do areálu obviněného dne 23. 07. 2019 v 8.30, protože měla zájem o angažmá na pozici uklízečky (to vyplývá z výpovědi M. M. a z výpovědi M. Š. – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019)
 - o možném pracovním angažmá se M. Š. dozvěděla od M. M., která je její kamarádkou: viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019
 - M. Š. vykonávala úklidové práce na dámských a pánských toaletách v 1. patře areálu (2. nadzemní podlaží): viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019
 - úklidové práce na dámských a pánských toaletách v 1. patře areálu (2. nadzemní podlaží) byly vykonávány v režimu práce na zkoušku, jak shodně potvrdila M. M. i M. Š. – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019
 - M. Š. neměla v době kontroly sjednanou žádnou odměnu za práci – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019
 - M. Š. se při příchodu nikde neevidovala, ani nevěděla, zda existuje kniha docházky – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019;
 - OIP dovodil, že úklidové práce byly vykonávány nejméně od 8:30 do 11.00 hodin: v odvolacím řízení bylo toto zjištění žalovaným revidováno a žalovaný potvrdil, že výkon úklidové práce probíhaly nikoliv do 11.00 hodin, nýbrž maximálně pouze do 10 hodin.
6. *Polemika žalobce se skutkovými a právními závěry žalovaného:*
7. Žalovaný v rozhodnutí napadeném touto žalobou dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo prokázáno, jak je řádně popsáno v odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správní úvahu oblastního inspektorátu práce považuje odvolací orgán za plně přezkoumatelnou a souladnou se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, tj. povinnost správního orgánu zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

8. Žalovaný odmítl aplikovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 111/2013-31 ze dne 30. 07. 2014 s odůvodněním, že „v judikovaném případě uchazečka o práci neměla sjednanou a neobdržela žádnou odměnu za vykonanou práci, respektive za přijímací řízení“. Přitom z dokumentů obsažených ve spisové materii žalovaný vzal za prokázané, že „paní Š. za výkon své práce (úklid dámských a pánských toalet), kterou žalobce nazývá pracovním pohovorem s ověřením pracovních dovedností, dostala zapláceno“. To podle závěrů žalovaného vyplývá z výsledku paní M. M., která uvedla, že paní Š. po kontrole již nepracovala, ale za práci v den kontroly dostala zapláceno.
9. Žalobce se domnívá, že prvek vyplacené či nevyplacené odměny sám o sobě nemůže být důvodem k odmítnutí aplikace závěrů NSS z rozhodnutí 3 Ads 111/2013-31, neboť toto rozhodnutí se k problematice rozlišování mezi pracovním pohovorem a výkonem nelegální práce vyjadřuje komplexně v celé šíři, přičemž odměna není jediným prvkem, který má být při posuzování charakteru vykonávané práce vzat v úvahu:
10. NSS výslovně uvedl, že „nepokládá za dostatečné pouze zjištění, zda zaměstnavatel odměnu vyplatil či nikoliv, neboť jen na základě této skutečnosti není možné ověřit, jestli se o závislou práci jednalo“ (nehledě na to, že odměna už ani nepředstavuje samostatný zákonný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, oproti definici závislé práce ve znění do 31. 12. 2011).
11. Ovšem ani závěr o tom, že paní Š. dostala zaplácenou odměnu za práci, kterou žalovaný vyhodnotil jako výkon nelegální práce – tedy za úklid toalet dne 23. 07. 2019 v době od 8.30 do 10.00 hodin – nelze vnímat jako najisto postavený: paní M. sice v rámci své svědecké výpovědi dne 27. 09. 2021 na otázku“ Dostala paní Š. za tento den zapláceno?“ odpověděla, že ano, nicméně v kontextu okolností nelze v žádném případě toto tvrzení přeceňovat:
12. Tvrzení svědkyně lze v celém kontextu vnímat i jako potvrzení toho, že paní Š. obdržela odměnu za celé období trvání dohody o provedení práce, tedy za celé období počínající dnem 23. 07. 2019 a končící dnem 31. 10. 2019. Z pouhého slova ANO proneseného s významným časovým odstupem (více než 2 roky) nelze v žádném případě bez dalšího dovodit, že paní Š. obdržela odměnu právě za úklid toalet dne 23. 07. 2019 v době od 8.30 do 10.00 hodin.
13. Jestliže žalovaný považoval za tolik mimořádně významné zjištění, zda byla či nebyla vyplacena odměna právě za úklid toalet dne 23. 07. 2019 v době od 8.30 do 10.00 hodin, byl povinen tuto skutečnost ověřit a nepovažovat ji za prokázanou z jediného ANO vysloveného svědkem s časovým odstupem více než 2 roky:
14. V duchu zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu, na kterou se žalovaný odvolává, měl ověřit to, zda byla za úklid toalet opravdu vyplacena odměna, z objektivních důkazů (doklady o výplatě odměny ze strany žalobce ve prospěch M. Š.); při respektu k zásadě materiální pravdy není možné spolehnout se na jediné slovo jednoho svědka vyslovené se značným časovým odstupem od relevantní události, které notabene v kontextu okolností lze vyložit vícero způsoby.
15. Žalovaný zdůraznil, že pokud je v rámci přijímacího pohovoru vykonávána praktická zkouška, má být u této praktické zkoušky přítomno zkušenější pracovník, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče, nikoli jen výsledek.
16. S tímto závěrem se žalobce rozhodně neztotožňuje:
17. Jak již bylo uvedeno v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, z judikatury NSS nevyplývá žádný kategorický závěr o naprosté nezbytnosti kontroly pracovních činností uchazeče o práci během jejich výkonu: pro potenciálního zaměstnavatele přece nehraje roli „styl“, jaký uchazeč

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

při úklidových pracích zvolí, důležitý je výsledek. Je tudíž v souladu s účelem pracovního pohovoru ověřit až výsledky zadaného úkolu.

18. Žalovaný podpořil prvníinstanční orgán i v názoru, že úklid toalet i v době, kdy v kempu nebyli přítomni ubytovaní hosté, má pro žalobce ekonomický a provozní význam. „Pokud se toalety uklidily i v mezidobí, kdy nebyli přítomní hosté, ušetřilo to jistě náklady a pracovní sílu na důkladnější úklid toalet bezprostředně před příjezdem prvních dalších hostů po dni inspekce.“
19. Takový výklad vnímá žalobce jako naprosto absurdní: při posuzování ekonomické využitelnosti výsledků práce vykonané v práci pracovního pohovoru je s ohledem na podstatu celé věci nezbytné zohlednit pouze bezprostřední a přímý ekonomický a provozní užitek, nikoliv nepřímý užitek spočívající v tom, že když v rámci praktické zkoušky pracovních dovedností bude toaleta uklizena, usnadní to pracovní sílu na důkladnější úklid toalet bezprostředně před příjezdem prvních dalších hostů: v této podivné logice by pak vlastně bylo pro každého potenciálního zaměstnavatele zužitkovatelné de facto vše, na čem si nechá od uchazečů prezentovat jejich pracovní dovednosti.
20. Ostatně, ve věci posuzované v rámci rozhodnutí NSS 3 Ads 111/2013 uchazečka o práci osvědčovala své pracovní dovednosti mimo jiné i v umývání nádobí – pokud měl při pracovním pohovoru této uchazečky potenciální zaměstnavatel nějaké nádobí špinavé, přičemž uchazečka je v rámci praktické zkoušky pracovních dovedností umyla, přineslo to zaměstnavateli mnohem větší provozní užitek než toalety vyčištěné paní Š. v době, kdy v areálu nebyli žádní hosté, a přesto Nejvyšší správní soud – vzdor tomuto zjištění – nevyločil ani umývání nádobí jako činnost, která by mohla být realizována v režimu praktického ověření pracovních dovedností.
21. Žalobce polemizoval ohledně vztahu podřízenosti a nadřízenosti mezi paní Š. a paní M. mimo jiné i tím, že paní Š. sama sebe při úklidu toalet dne 23. 07. 2019 nevnímala jako podřízenou, když výslovně uvedla, že „přišla pomoci kamarádce p. M. M.“. Žalovaný k tomu uvedl: „To, že paní Š. je kamarádka paní M. nic nemění na tom, že má odvolací orgán za to, že se jednalo o nelegální práci, a nikoliv o společenskou úsluhu či jednorázovou přátelskou výpomoc. V takovém případě by paní Š. jistě neříkala, že pracuje na zkoušku a že bude pracovat pro Libacamp.“ ... „Nemluvě o tom, že by jistě kamarádka kamarádce při jednorázové přátelské výpomoci nedávala při příchodu vyplnit dotazník.“
22. Žalobce se domnívá, že žalovaný zde nepřipustně směřuje „jablka s hruškami“: Žalobce nikdy netvrdil, že úklid toalet ze strany paní Š. představoval jednorázovou přátelskou výpomoc či společenskou úsluhu: všichni zúčastnění od samého zahájení kontroly konzistentně opakují, že situaci vnímali jako „práci na zkoušku“, což je institut zcela odlišný od společenské úsluhy či jednorázové přátelské výpomoci. Žalobce pouze zdůraznil, že podle závěru Nejvyššího správního soudu je pro správné posouzení situace důležité, dokonce „rozhodující“ zejména to, „zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele“. Viz k tomu argumentace NSS v rozhodnutí 6 Ads 46/2013-35. V této souvislosti považoval žalobce za významné zdůraznit právě to, že sama paní Š. sebe při úklidu toalet na zkoušku nevnímala jako podřízenou paní M. zastupující potenciálního zaměstnavatele.
23. Žalovaný revidoval skutkové závěry prvníinstančního orgánu a dovodil, že úklid toalet dne 23. 07. 2019 trval maximálně v době od 8.30 do 10.00, tedy max. 1,5 hodiny. Žalovaný má za prokázané, že paní Š. započala pracovní výkon příchodem do areálu v 8.30, kdy za výkon práce považuje i průchod areálem do míst, kde proběhl samotný výkon práce. 25. Žalobce se sice domnívá, že do skutečného trvání úklidu nelze zahrnout časový úsek pouhého průchodu areálem, ale bez ohledu na tuto rozdílnost ve vnímání výkonu práce (časově nepatrnou) je třeba zdůraznit, že výkon práce v rozsahu max. 1,5 hodiny rozhodně nevypovídá o tom, že je splněn znak soustavnosti svědčící o existenci závislého vztahu mezi paní Š. a žalobcem. Soudní praxe konstantně judikuje, že nejdůležitější znak závislé práce – vztah nadřízenosti a podřízenosti – se vytvoří pouze v případě dlouhodobě vykonávané činnosti. Jestliže v projednávané věci jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

posouzení úklidu toalet v časovém rozsahu 1,5 hodiny, ohledně kterého všichni zúčastnění od samého zahájení kontroly shodně potvrdili, že byl realizován v režimu práce na zkoušku, tedy jako praktická zkouška pracovních dovedností, je zjevné, že v rámci 1,5 hodiny trvajícího výkonu práce nelze vůbec uvažovat o soustavnosti jakožto znaku závislé práce.

24. Ze skutkových zjištění vyplývají následující závěry:
- v posuzované věci nedošlo k naplnění znaků závislé práce
 - činnosti, které M. Š. vykonávala na pracovišti obviněného 23. 07. 2019, byly součástí pracovního pohovoru vykonávaného na pracovišti, jehož součástí byla zkouška z konkrétních pracovních dovedností
 - pokud není prokázáno naplnění všech znaků závislé práce nad veškerou pochybnost, bylo na místě rozhodnout v přestupkovém řízení ve prospěch obviněného
 - v projednávané věci nelze dovést naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, který je žalobci kladen za vinu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalovaný předně setrvává na svém rozhodnutí, že žalobce spáchal přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což mu byl dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložen správní trest pokuty ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. K tomuto si žalovaný dovoluje odkázat na rozhodnutí své a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, která spolu tvoří jeden celek.
26. Žalobce se domnívá, že prvek vyplacené či nevyplacené odměny sám o sobě nemůže být důvodem pro odmítnutí aplikace závěrů Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 3 Ads 111/2013-31, neboť toto rozhodnutí se k problematice rozlišování mezi pracovním pohovorem a výkonem nelegální práce vyjadřuje komplexně v celé šíři, přičemž odměna není jediným prvkem, který má být při posuzování charakteru vykonávané práce vzat v úvahu: Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „nepokládá za dostatečné pouze zjištění, zda zaměstnavatel odměnu vyplatil či nikoliv, neboť jen za základě této skutečnosti není možné ověřit, jestli se o závislou práci jednalo“ (nehledě na to, že odměna už ani nepředstavuje samostatný zákonný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, oproti definici závislé práce ve znění do 31. 12. 2011).
27. Žalovaný k tomuto uvádí, že oblastní inspektorát práce, ani žalovaný nikde neuvedl, že skutečnost, že paní Š. dostala zaplacenou, je jediným prvkem, který prokazuje nelegální práci. Naopak, žalovaný má za prokázané, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tedy, že „zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“ (viz rozhodnutí oblastního inspektorátu práce na straně 8 až 10). Odměna nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce, je však jednou z částí mozaiky, tvořící celý komplexní předobraz spáchaného přestupku spočívajícího v umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah.
28. Dále žalobce uvádí, že ani závěr o tom, že paní Š. dostala zaplacenou odměnu za práci, kterou žalovaný vyhodnotil jako výkon nelegální práce - tedy za úklid toalet dne 23. 7. 2019 v době od 8.30 do 10.00, nelze vnímat jako najisto postavený: paní M. sice v rámci své svědecké výpovědi dne 27. 9. 2021 na otázku „Dostala paní Š. za tento den zaplacenou?“ odpověděla, že ano, nicméně v kontextu okolností nelze v žádném případě toto tvrzení přeceňovat. Tvrzení svědkyně lze v celém kontextu vnímat i jako potvrzení toho, že paní Š. obdržela odměnu za celé období trvání dohody o provedení práce, tedy za celé období počínající dnem 23. 7. 2019 a končící dnem 31. 10. 2019. Z pouhého slova ANO proneseného s významným časovým odstupem (více než 2 roky) nelze v žádném případě bez dalšího dovést, že paní Š. obdržela odměnu právě za úklid toalet dne 23. 7. 2019 v době od 8.30 do 10.00. Jestliže žalovaný považoval za tolik mimořádně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

významné zjištění, zda byla či nebyla vyplacena odměna právě za úklid toalet dne 23. 7. 2019 v době od 8.30 do 10.00, byl dle žalobce povinen tuto skutečnost ověřit a nepovažovat ji za prokázanou z jediného ANO vysloveného svědkem s časovým odstupem více než 2 roky: V duchu zásady materiální pravdy podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na kterou se žalovaný odvolává, měl ověřit to, zda byla za úklid toalet opravdu vyplacena odměna, z objektivních důkazů (doklady o výplatě odměny ze strany žalobce ve prospěch M. Š.); při respektu k zásadě materiální pravdy není možné spolehnout se na jediné slovo jednoho svědka vyslovené se značným časovým odstupem od relevantní události, které notabene v kontextu okolností lze vyložit vícero způsoby.

29. Žalovaný k tomuto uvádí, že žalobce v žalobě opakuje své námitky z předchozího řízení, a to s jedinou výjimkou. Nově napadá svědeckou výpověď paní M., konkrétně odpověď ANO na otázku oblastního inspektorátu práce: „Dostala paní Š. za tento den zapláceno?“ Svědkyně paní M. byla řádně vyslechnuta za přítomnosti právního zástupce žalobce. Položená otázka byla zcela srozumitelná, nebyla nijak sugestivní či kapciózní. Otázka nemohla vyvolat dojem, že se oblastní inspektorát práce ptá na odměnu za celou dobu uzavřené dohody o provedení práce, jak se snaží žalobce v žalobě předestříti. Navíc, právní zástupce žalobce kladl následně svědkyni další otázky, nijak tuto konkrétní otázku dále nerozvedl, ani následně nijak svědeckou výpověď paní M. nerozporoval. V závěru Protokolu o výpovědi svědka č. j. 3258/6.30/21-12 ze dne 27. 9. 2021, je prohlášení svědka, že obsah protokolu souhlasí s jeho vyjádřením a nežádá změny, doplnění ani opravy tohoto protokolu.
30. Dále se žalobce neztotožňuje se závěrem žalovaného, že pokud je vykonávána v rámci přijímacího pohovoru praktická zkouška, má být u této praktické zkoušky přítomný zkušenější pracovník, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče, nikoli jen výsledek. Jak již bylo uvedeno v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, z judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá žádný kategorický závěr o naprosté nezbytnosti kontroly pracovních činností uchazeče o práci během jejich výkonu: pro potenciálního zaměstnavatele přece nehraje roli „styl“, jaký uchazeč při úklidových pracích zvolí, důležitý je výsledek. Je tudíž v souladu s účelem pracovního pohovoru ověřit až výsledky zadaného úkolu.
31. Žalovaný uvádí, že se k tomuto oblastní inspektorát práce vyjadřoval ve svém rozhodnutí na stranách 8 až 10, žalovaný se s tímto ztotožnil, což uvedl i na straně 7 rozhodnutí žalovaného. Žalovaný k tomu pouze dodává, že pokud by vykonávaná práce měla být součástí pohovoru, patrně by zaměstnavatele nezajímala pouze skutečnost, jak paní Š. uklidila daný prostor, ale jakým způsobem k tomu došla. Paní Š. navíc za tuto práci dostala zapláceno. Těžko si představit situaci, kdy někdo dostane peníze pouze za to, že se zúčastní pohovoru. Dále žalobce považuje za absurdní, že žalovaný podpořil oblastní inspektorát práce v názoru, že úklid toalet i v době, kdy v kempu nebyli přítomni ubytovaní hosté, má pro žalobce ekonomický a provozní význam. Při posuzování ekonomické využitelnosti výsledků práce vykonané v rámci pracovního pohovoru, je s ohledem na podstatu celé věci nezbytné zohlednit pouze bezprostřední a přímý ekonomický a provozní užitek, nikoliv nepřímý užitek spočívající v tom, že když v rámci praktické zkoušky pracovních dovedností bude toaleta uklizena, usnadní to pracovní sílu na důkladnější úklid toalet bezprostředně před příjezdem prvních dalších hostů: v této podivné logice by pak vlastně bylo pro každého potenciálního zaměstnavatele užitečným de facto vše, na čem si nechá od uchazečů prezentovat jejich pracovní dovednosti. Ostatně ve věci posuzované v rámci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 111/2013-31, uchazečka o práci osvědčovala své pracovní dovednosti mimo jiné i v umývání nádobí – pokud měl při pracovním pohovoru této uchazečky potenciální zaměstnavatel nějaké nádobí špinavé, přičemž uchazečka jej v rámci praktické zkoušky pracovních dovedností umyla, přineslo to zaměstnavateli mnohem větší provozní užitek než toalety vyčištěné paní Š. v době, kdy v areálu nebyli žádní hosté, a přesto Nejvyšší správní soud - vzdor tomuto zjištění – nevyločil ani umývání nádobí jako činnost, která by mohla být realizována v režimu praktického ověření pracovních dovedností.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

32. Žalovaný podotýká, že ohledně ekonomického a provozního významu úklidu toalet se vyjádřil oblastní inspektorát práce na straně 10 svého rozhodnutí. Žalovaný i nadále s tímto argumentem souzní a doplňuje, že i tato polemika je střípkem do ucelené mozaiky celého předmětného řízení. V rámci obrany sděluje žalovaný, že žalobce z citovaného judikátu vyvozuje něco, co v něm vůbec není.
33. Dále žalobce polemizuje se závěrem žalovaného ohledně vztahu podřízenosti a nadřízenosti mezi paní Š. a paní M.. Žalobce uvádí, že nikdy netvrdil, že úklid toalet ze strany paní Š. představoval jednorázovou přátelskou výpomoc či společenskou úsluhu: všichni zúčastnění od samého zahájení kontroly konzistentně opakují, že situaci vnímali jako „práci na zkoušku“, což je institut zcela odlišný od společenské úsluhy či jednorázové přátelské výpomoci. Žalobce pouze zdůraznil, že podle závěrů Nejvyššího správního soudu je pro správné posouzení situace důležité, dokonce „rozhodující“ zejména to, „zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele¹¹. V této souvislosti považoval žalobce za významné zdůraznit právě to, že sama paní Š. sebe při úklidu toalet na zkoušku nevnímala jako podřízenou paní M. zastupující potenciálního zaměstnavatele. Výklad žalovaného je zcela nepřiléhavý a zavádějící.
34. Žalovaný v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014, ze kterého cituje: „znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance - podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzováním případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost. Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele.“ A dále judikát pokračuje: „i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Nebot' právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů - poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci. Samozřejmě zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak - typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv., práce na zkoušku' je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce). I to může založit určitou formu osobní závislosti na zaměstnavateli a z toho vyplývající snahu vyhovět jeho pokynům.“
35. V posledním bodu žaloby žalobce uvádí, že do skutečného trvání úklidu nelze zahrnout časový úsek pouhého průchodu areálem, ale bez ohledu na tuto rozdílnost ve vnímání výkonu práce (časově nepatrnou) je třeba zdůraznit, že výkon práce v rozsahu max. 1,5 hodiny rozhodně nevypovídá o tom, že je splněn znak soustavnosti svědčící o existenci závislého vztahu mezi paní Š. a žalobcem. Soudní praxe konstantně judikuje, že nejdůležitější znak závislé práce - vztah nadřízenosti a podřízenosti - se vytvoří pouze v případě dlouhodobě vykonávané činnosti. Jestliže v projednávané věci jde o posouzení úklidu toalet v časovém rozsahu 1,5 hodiny, ohledně kterého všichni zúčastnění od samého zahájení kontroly shodně potvrdili, že byl realizován v režimu práce na zkoušku, tedy jako praktická zkouška pracovních dovedností, je zjevné, že v rámci 1,5 hodiny trvajícího výkonu práce nelze vůbec uvažovat o soustavnosti jakožto znaku závislé práce.
36. I k tomuto bodu cituje žalovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014: „Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výslechu svědků či ze situace na místě (charakter činnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

množství již provedené práce apod.). Na závadu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (srov. k tomu Stádník, J., Kontrolní činnost inspekce práce v oblasti agenturního zaměstnávání a nelegální práce, Sborník příspěvků z mezinárodní vědecké konference Pracovní právo 2012 na téma Závislá práce a její podoby, Brno: Masarykova univerzita, 2012, 254 s.). Žalovaný má za prokázané, že paní Š. vykonávala práci s příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu, což se i potvrdilo skutečností, když po kontrole oblastního inspektorátu práce paní M., jakožto provozní žalobce, s paní Š. dohodu o provedení práce uzavřela.

37. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Replika žalobce

38. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný má za prokázané, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tedy že „zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce, je však jednou z částí mozaiky, tvořící celý komplexní předobraz spáchaného přestupku spočívajícího v umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah“.
39. Žalobce tento závěr odmítá: Závislá práce je v platném právním řádu (§ 2 zákoníku práce) vymezena následujícími znaky: 1. vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, 2. osobní výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, 3. soustavnost výkonu práce, 4. výkon práce za odměnu. Tyto znaky musejí být splněny kumulativně, jinak se o závislou práci nejedná.
40. V posuzované věci nebyly prokázány znaky zmíněné výše pod body 1, 3 a 4, tj. vztah nadřízenosti a podřízenosti, soustavnost výkonu práce, ani odměna za tuto práci.
41. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě citoval ve vztahu k naplnění znaku podřízenosti a nadřízenosti judikát Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 46/2013-35: „znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost. Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené.“ Touto citací z rozhodnutí NSS ČR žalovaný pouze podporuje argumentaci žalobkyně, která ve svém podání zdůraznila mimo jiné skutečnost, že paní Š. sama sebe při úklidu toalet na zkoušku nevnímala jako podřízenou. To, že paní Š. vnímala sama sebe při výkonu práce dne 23. 07. 2019 ve vztahu k paní M. jako její kamarádku, prokazuje, že už první znak závislé práce uvedený v definici podle § 2 zákoníku práce, není v projednávané věci postaven nájisto.
42. V řízení bylo zjištěno, že M. Š. vykonávala dne 23. 07. 2019 pro žalobce úklidové práce v časovém úseku od 8.30 do 10.00 hodin, tedy maximálně 1,5 hodiny. Všichni zúčastnění od samého zahájení kontroly shodně potvrdili, že úklid toalet byl realizován v režimu „práce na zkoušku“ jako praktická zkouška pracovních dovedností. M. Š. neměla v době kontroly sjednanou žádnou odměnu za práci – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019. M. Š. se při příchodu nikde neevidovala, ani nevěděla, zda existuje kniha docházky – viz příloha č. 1 záznamu o zahájení kontroly ze dne 23. 07. 2019 a protokol o kontrole ze dne 30. 09. 2019. K výše popsáným skutkovým okolnostem vyplývají z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ČR (viz zejména rozhodnutí sp. zn. 3 Ads 111/2013) následující závěry: - že činnost v řádu několika hodin nespovídá o naplnění znaku soustavnosti, -

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že na nedostatek soustavnosti lze usuzovat z následujících okolností: o absenci základní informace o mzdě a její výplatě nasvědčují tomu, že nejde o práci vykonávanou soustavně, o neznalost systému evidence pracovní doby. V projednávané věci jsou naplněny všechny výše zmíněné parametry, z nichž Nejvyšší správní soud dovozuje absenci soustavnosti jako jedné z podmínek toho, aby se jednalo o závislou práci.

43. Žalovaný má za prokázané, že paní Š. za práci vykonanou v režimu praktické zkoušky jejích dovedností dne 23. 07. 2019 obdržela odměnu: tento závěr však žalovaný opírá o jediný důkaz, a sice tvrzení paní M., které zaznělo při jejím výsledku s časovým odstupem více než 2 roky, kdy jmenovaná na otázku, zda „paní Š. dostala za tento den zapláceno“ odpověděla, že ano. Věrohodnost tohoto jediného důkazu svědčícího o tom, že úklid toalet realizovaný dne 23. 07. 2019 měla paní Š. skutečně honorovaný, se snaží žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podpořit důrazem na způsob průběhu výsledku a na to, že svědkyně M. potvrdila výslovným prohlášením a svým podpisem, že obsah protokolu o výpovědi svědka souhlasí s jeho vyjádřením. Námitky žalobce popsané ve správní žalobě tím ale vypořádány nejsou:
44. Žalobce trvá na tom, že v duchu zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu, na kterou se žalovaný odvolává, mělo být ověřeno, zda byla za úklid toalet opravdu vyplacena odměna, neboť skutečný stav věci je v tomto směru objektivně ověřitelný bez jakýchkoliv potíží a komplikací, zejména posouzením dokladů o výplatě odměny za práci v kontextu evidence docházky. Žalovaný se ale o prověření toho, zda tvrzení svědkyně odpovídá skutečnosti, vůbec nezajímá. Pravdou nicméně je, že M. Š. žádnou odměnu za práci realizovanou 23. 07. 2019 od žalobce neobdržela – k prokázání správnosti tohoto tvrzení přikládá žalobce k této replice: - kopii výplatní pásky M. Š. za období měsíce července 2019, - kopii evidence docházky M. Š. v období měsíce července 2019, - kopie výpisu z bankovního účtu prokazujícího odchozí platbu odměny za červenec 2019 ve prospěch účtu M. Š. ze dne 09. 08. 2019. Z těchto listin vyplývá, že paní Š. za červenec 2019 obdržela odměnu odpovídající sjednané hodinové sazbě pouze za 30. a 31. červenec 2019: v té době již byli v provozovně žalobce hosté a úklid M. Š. byl z provozního pohledu nezbytný (na rozdíl od úklidu prováděného 23. července 2019, kdy v provozu areálu nebyli žádní hosté). Z předložených listin je patrné, že závěr žalovaného, že paní Š. dostala za práci dne 23. 07. 2019 zapláceno, neodpovídá skutečnosti.

V.

Posouzení věci soudem

45. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
46. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

47. Žaloba je důvodná.
48. Správní orgány v rámci správního řízení odmítly skutkovou verzi reality prezentovanou žalobcem o tom, že paní Š. vykonávající v době kontroly uklížečskou činnost na toaletách v kempu žalobce tak činila toliko za účelem ověření jejích dovedností nezbytných pro případné rozhodnutí žalobce o přijetí této osoby do pracovního poměru a uzavřely, že ve skutečnosti daná osoba pro žalobce pracovala bez uzavřené pracovní smlouvy. Jak vyplývá z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí tento svůj náhled opřely o následující skutkové závěry - za prvé o skutečnost, že paní Š. dostala od žalobce za úklid zapláceno, dále o absenci průběžného dohledu nad činností paní

Š. ze strany zkušeného pracovníka žalobce, a konečně o ekonomický prospěch vzniklý žalobci v důsledku činnosti paní Š..

49. Soud předesílá, že podle ustálené judikatury NSS, na kterou odkazují oba účastníci (viz například rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013, rozsudek ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28, či rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 – 31) platí, že vyhodnocení důvodnosti shora uplatněné (typické) obrany zaměstnavatele obviněného z umožňování nelegálního výkonu práce spočívající v tvrzení, že skutek zjištěný v rámci kontroly představuje toliko konání výběrového řízení či jinou formu realizace práva zaměstnavatele na výběr budoucího zaměstnance je vždy otázkou skutkovou, přičemž odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu, o němž nebudou důvodné pochybnosti, nesou při postihu nelegální práce, tj. při správním trestání, výlučně správní orgány.
50. Výše uvedené skutkové závěry správních orgánů se sice jeví na první pohled jako relevantní, když se v zásadě shodují s typickými rysy závislé práce, jak ji ve své judikatuře vymezil Nejvyšší správní soud (v podrobnostech viz výše citované rozsudky kasačního soudu) nicméně při bližším pohledu do obsahu správního spisu a důkazů ve správním řízení provedených vyplývá na povrch, že shora uvedené dedukce žalovaného, resp. prvoinstančního orgánu, stran povahy činnosti paní Š. se jeví v současné době jako minimálně předčasné.
51. Zaplacení odměny za úklid toalet a tedy naplnění jednoho ze znaků závislé práce správní orgány dovozují z obsahu svědecké výpovědi paní M. (viz strana 8 odst. 2 prvoinstančního rozhodnutí a strana 7 odst. 8 napadeného rozhodnutí). Z takto povrchním hodnocením výpovědi této svědkyně se soud nemůže ztotožnit, když z protokolu o výsledku ze dne 27. 9. 2021, č. j. 3258/6.30/21-12 žádný takový závěr nelze dovodit – z daného protokolu sice vyplývá, že paní M. na otázku prvoinstančního orgánu „*Dostala paní Š. za tento den zaplaceno?*“ odpověděla „*Ano*“, správní orgány však ve svých úvahách zcela pomíjejí přímo navazující část výpovědi této svědkyně, ve které k otázce „*Když paní Š. přišla a dostala ten úkol, tak jste si dohodli nějakou odměnu?*“ specifikovala, že „*Ne. To jsme si dohodli až poté, co jsem zkontrolovala jak, paní Š. uklidila. Líbilo se mi to, tak jsme potom uzavřeli DPP*“. Skutečnosti uvedené svědkyní přesně zapadají do skutkové verze reality, kterou od počátku správního řízení konzistentně prezentuje žalobce, a to sice že s paní Š. byl uzavřen pracovní poměr daného dne až poté, co se osvědčila v praktické zkoušce uklížečských dovedností. Pokud správní orgány měly pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědkyně M., pak ovšem z obsahu odůvodnění žádné takové úvahy nevyplynají. Nebyl využit ani potenciál důkazního řízení například k položení doplňujících dotazů na svědkyni, které by mohly zpochybnit jí uváděné okolnosti, či například ke konfrontaci se svědeckou výpovědí paní Š., k jejímuž výsledku nebylo vůbec přistoupeno. Mohli být kupříkladu rovněž vyslechnuti další zaměstnanci žalobkyně za účelem zjištění, zda paní Š. znají, zda, resp. jak dlouho se vyskytuje na pracovišti apod. Z hlediska úvah nad věrohodností výpovědi svědkyně M. při současném stavu důkazního řízení navíc platí, že výpověď svědkyně se v klíčových rysech shoduje s tím, co uvedla bezprostředně při své interakci s kontrolory inspekce práce do protokolu o kontrole. Zároveň je ale třeba si uvědomit, že i pokud by byl prvoinstanční orgán při výsledku aktivnější, resp. by provedl i případné výsledky dalších osob, je samozřejmě otázkou, k jak konkrétním skutkovým poznatkům by takový postup vedl, když k jedinému výsledku v nyní projednávané věci došlo až více jak dva roky po provedení kontroly – při takto zásadním odstupu od události, které jsou předmětem výsledku, se rapidně snižuje možný přínos svědecké výpovědi v důsledku plynutí času a jeho negativního dopadu na schopnost reprodukce okolností v důsledku vnímaných svědkem, soudu přitom není z obsahu správního spisu zjevný žádný relevantní důvod, proč dokazování postupovalo takto pomalým tempem, když jeho rozsah spočíval toliko ve vyhodnocení několika listin a provedení jednoho výsledku.
52. Úvahy správních orgánů o výkonu nelegální práce jsou dále opřeny o skutečnost, že při úklidu toalet vykonávala paní Š. samostatně, bez dohledu ze strany pověřeného zaměstnance žalobce (viz strana 10 odstavce první prvoinstančního rozhodnutí a strana 7 poslední odstavce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

napadeného rozhodnutí). Soud v této souvislosti nepřehlédl úvahu Nejvyššího správního soudu obsaženou na straně 6 rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 – 31, v jejímž rámci se zabýval typickými rysy výběrového řízení a jeho odlišením od výkonu závislé (nelegální) práce. NSS konkrétně uvážil, že „pro výběrové řízení je na jedné straně typické, že probíhá pouze omezenou dobu (spravidla v řádu desítek minut až jednotek hodin) na druhou stranu není výjimečné, že obsahuje výkon požadovaných činností prováděný pod dohledem zkušenějšího pracovníka, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče o zaměstnání.“ Je tedy zřejmé, že běžnými znaky praktického pracovního pohovoru či výběrového řízení jsou časová omezenost maximálně v rámci jednotek hodin a v zásadě také dohled zkušenějšího pracovníka. Pokud se jedná o první z uvedených znaků, v nyní projednávané věci není sporu o tom, že byl naplněn, když skutkový děj popsáný ve výroku prvoinstančního rozhodnutí měl trvat hodinu a půl. V případě „dohledu zkušenějšího pracovníka“ a jeho formy je podle mínění zdejšího soudu vždy vycházet z povahy konkrétní činnosti, již se má tvrzené výběrové řízení týkat. Zatímco při činnostech, u nichž je důležitý způsob jejich provádění (kupříkladu obsluha v restauračním zařízení), je z povahy věci nezbytné průběžné, resp. kontinuální vyhodnocování způsobilosti uchazeče o danou pozici, při úklidu toalet, tedy činnosti definované výsledkem, se z hlediska osvědčení účastníka praktické zkoušky jeví jako klíčové, jak se tohoto úkolu zhostí jako celku a dohled zkušenějšího pracovníka bude realizován v momentu jeho vypracování – je přece nerozhodné z pohledu kvalifikace uklízeče, jakým konkrétním způsobem přistupuje k realizaci úklidové činnosti, zda například začne čištěním pravého či levého pisoáru, klíčové je to, zda toalety jako celek jsou po skončení zkoušky v takovém stavu, v jakém je potenciální zaměstnavatel požaduje.

53. Soud se neztotožnil ani s argumentací správních orgánů ohledně jimi tvrzeného ekonomického přínosu činnosti paní Š. pro žalobce (viz strana 10 odstavce první prvoinstančního rozhodnutí a strana 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Při hodnocení nesporného tvrzení žalobce stran skutečnosti, že v kempu nebyly v době kontroly žádní hosté (správní orgány v tomto směru nevedly dokazování a přijaly tvrzení žalobce za své) soud zcela souhlasí s náhledem, kterým byl prezentován v žalobě – z hlediska posouzení povahy činnosti paní Š. tento skutkový poznatek může svědčit o pravém opaku toho, co je z něj vyvozováno správními orgány. O reálném ekonomickém přínosu pro žalobce, který by představoval bezprostřední indicii o umožňování nelegální práce, by totiž bylo možné hovořit toliko za situace, v níž by toalety byly zákaznickými žalobce využívány – žalobce by prostřednictvím svých zaměstnanců musel zabezpečovat jejich pravidelný úklid pro zachování řádného chodu svého provozu. Při absenci zákazníků se otevírá prostor pro spekulace, na které napadené rozhodnutí nepřináší jasnou odpověď – je možné, že toalety byly po předchozím dni znečištěné a paní Š. vskutku vykonávala pro žalobce závislou práci, když je uváděla do stavu pro znovuoobnovení provozu během dalšího obchodního dne, konala tak běžnou uklízečskou činností, je ovšem také možné, že žalobce cíleně tento časový prostor cíleně využil k tomu, aby otestoval potenciálního nového zaměstnance mimo režim běžného provozu apod. – současné výsledky důkazního řízení stran daného rozhodovacího důvodu neposkytují jednoznačnou odpověď na právě nastíněné otázky, nijak nevylučují možné verze reality, které by svědčily ve prospěch žalobce, a nepředstavují tak konzistentní podklad odůvodňující závěr správních orgánů, že žalobce získal z činnosti paní Š. konkrétní hospodářský prospěch.
54. Pokud žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí zmiňuje žalobcem tvrzený přátelský vztah mezi paní Š. a M. a dovozuje, že to „nic nemění na tom, že odvolací orgán má za to, že se jednalo o nelegální práci, a nikoliv o společenskou službu či jednorázovou přátelskou výpomoc.“ S tímto závěrem se sice soud ztotožňuje, ale je třeba si uvědomit, že pro posouzení nyní projednávané věci jde o závěr mimoběžný – v prvé řadě je třeba si uvědomit, že žalobce nikdy netvrdil, že by v projednávané věci šlo o případ „společenské služby“ či „jednorázové přátelské výpomoci“, z výsledků provedeného dokazování nic takového ostatně ani nevyplývá, když dotčené osoby ve shodě vypověděly, že šlo o „práci na zkoušku“. Dále platí, že povaha vztahu mezi paní Š. a M. bez dalšího nic nevypovídá o charakteru činnosti paní Š. – paní Š. do protokolu o kontrole vskutku uvedla, že „přišla pomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kamarádce“, ale opětovně soud musí uvést, že z takto kusého tvrzení nelze vyvozovat žádné definitivní skutkové poznatky, když nebylo nijak zjišťováno, co bylo míněno „*pomocí*“ – mohla to být například motivace k účasti na výběrovém řízení, které by paní Š., pokud by neznala paní M., kupříkladu neabsolvovala apod.

55. Jak již soud uvedl shora, učinění závěru o výkonu nelegální práce je vždy otázkou skutkovou a proto bude záležet na konkrétních okolnostech posuzovaného případu. Zatímco ve věcech řešených Nejvyšším správním soudem, na které odkazují správní orgány, správní soudy neuvěřily tvrzením žalobců, která shledaly účelová z logických důvodů (předkládání antedatovaných listin, měnění výpovědí v rámci správního řízení apod.), v nyní projednávané věci žalobce od počátku konzistentně prezentoval potenciálně uvěřitelnou skutkovou verzi reality, kterou správní orgány nijak srozumitelně nevyvrátily. Skutkové podklady shromážděné v projednávané věci nepředstavují ve svém souhrnu způsobitou oporu pro uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku.
56. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

57. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. podání žaloby a repliky. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za tři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 20. prosince 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.